

JOYCE DEEKS BIBELNOTER - MATTHÆUSEVANGELIET

1 Matthæus 1

Hun fødte Jesus, som kaldes Kristus

Josefs stamtavle føres tilbage til Abraham. Hele vejen står der, at den nævnte "blev far til" den næste i rækken. Men om Josef står der blot, at han var Marias mand, og at *hun* fødte Jesus. Detaljerne omkring fødslen slår fast, at Jesus ikke var Josefs søn, men var undfanget i Maria ved Helligånden. Som den eneste gang i historien blev der født et menneske uden om den naturlige omgang mellem mand og kvinde. Da Jesus blev menneske, var han Guds Søn på en måde, intet andet menneske kan blive; men som Marias søn var han også sandt menneske. Gud ville ikke tillade Satan at tvinge ham til at kassere menneskeslægten på grund af dens synd. Her blev den guddommelige Frelser født ind i slægten, han, som skulle frelse sit folk fra deres synder.

HUSKEVERS: Romerbrevet 8:3

2 Matthæus 2

Da opfyldtes det, som var talt ved profeten

Det ligger Matthæus på sinde at bevise, at Jesus Kristus er opfyldelsen af de gamle profetier, derfor er hans evangelium fuld af citater herfra. Alene i dette kapitel er der fire (6,15,18,23). Herodes, den nuværende hersker i Juda, forsøgte at dræbe "herskeren" fra Betlehem, som Mika havde bebudet. Familiens flugt til Egypten og det brutale blodbad på drengbørnene i Betlehem var begge forudsagt, dog således, at de først kunne forstås på denne måde, efter det var sket. Den sidste henvisning (23) er ikke et citat, men hentyder formentlig til den foragt, som Messias ifølge profeterne (ikke en bestemt profet) skulle blive genstand for - en "nazaræer" var foragtet.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 1:45

3 Matthæus 3

Bær da den frugt, som omvendelsen kræver

Johannes forbereder Herrens vej ved at kalde til omvendelse fra synd for at undgå den kommende vrede. Han kunne ikke frelse, men han kunne vække til syndserkendelse som en forberedelse for Frelserens komme. Omvendelse medfører nødvendigvis en forandring i livsførelse; kan det ikke ses, at vi omvender os, er det et stort spørgsmål, om vi overhovedet har gjort det. Johannes bruger skarpe ord mod dem, han mistænker for kun at foregive en omvendelse, der ikke berører hjertet, og som sætter deres lid til ydre ting. Har vi helt personligt omvendt os til Herren? Kan det ses, at vi tilhører ham?

HUSKEVERS: Jakobsbrevet 2:18.

4 Matthæus 4:1-11

Men han svarede: "Der står skrevet: ..."

Jesus tilbageviste Satans fristelser i kraft af Guds ord: "der står skrevet". Det var nok for Jesus, at det stod skrevet. Han indlod sig ikke i diskussion med djævelen, om hvor vidt det, der stod skrevet, var rimeligt: f.eks. hvorfor man ikke måtte udæske Herren; hvorfor man kun måtte tilbede Herren alene, osv. Skriften er et Åndens sværd, der skal bruges i tro mod fjenden, og ikke gøres til genstand for diskussion, der åbner for vantro. Det var Evas skæbnesvangre fejltagelse (1 Mos 3:1-6)! Jesus havde lært Skriften at kende under sit jordiske liv, så han kunne vælge det citat, der var brug for. Det må vi også gøre, ellers er vi et let bytte for fristeren. Helligånden kan ikke minde os om ting, vi aldrig har lært.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 2:18.

5 Matthæus 4:12-25

Kom og følg mig

Jesus var ikke fremmed for disse fire disciple; de havde sikkert været sammen med ham i Jerusalem (se Joh 1) før dette tidspunkt. Men nu blev de kaldet til at forlade deres daglige gerning og følge ham konstant som hans lærlinge. De adlød straks, for hans kald svarede til en indre længsel efter at være sammen med Jesus. Var de begyndt at overveje sagen, tænke på de praktiske konsekvenser og vanskeligheder, var de måske aldrig kommet af sted. Det er altid nemmest at adlyde Herren, så snart vi mærker, at han kalder på os. Hans kald er en forudsætning for, at vi kan følge ham, og vi må gøre det straks. Det var ikke eventyrlyst, der drev disse fiskere fra deres både.

HUSKEVERS: Matthæusevangeliet 16:24

6 Matthæus 5:1-16

Salige er de sagsmodige

Er vi i stand til at modtage Herrens salighed? Er vi fattige og små nok? Længes vi efter den? Kender vi vor egen kommen til kort, så vi bærer over med andres? Mens vi læser saligprisningerne, bliver vi klar over, at Jesus ikke taler om menneskelig præstation, der belønnes med en saligprisning, men at saligheden ligger i at have et hjerte, der banker med Herrens. Jesus slutter sine saligprisninger ved direkte at sige til disciplene: "salige er I" - de vil blive forfulgt for Jesu skyld, men netop da er de salige. Disse "salige" er jordens salt og verdens lys. Er vi iblandt dem? **HUSKEVERS: Salme 65:5**

7 Matthæus 5:17-32

Tro ikke, at jeg er kommet for at nedbryde loven

Jesus annullerede ikke de ti bud. Tværtimod gav han dem en dybere betydning. Han gik til roden af den forbudte handling og sagde, at den forudgående tanke var en overtrædelse af budet, selv om den ikke førte til den ydre handling. Loven rykkede nærmere, den dømte ikke blot gerningerne, men hjertets tanker. Vi har formentlig ikke slået nogen ihjel, men at blive vred på vor bror er det samme, siger Jesus. Lad os ikke søge at bortforklare hans ord for at undgå deres brod, men hellere lade dem "bide". Er vi da nødt til at erkende, at vi har forbrudt os, kan vi ty til ham, der kan læge det sønderknuste hjerte.

HUSKEVERS: Salme 51:19.

8 Matthæus 5:33-48

Elsk jeres fjender og bed for dem

Jesu ord går langt ud over, hvad vor naturlige venlighed kan klare. Det er ikke så nemt for os at gengælde ondt med godt, at prøve at hjælpe dem, der gør det svært for os. Hans ord afslører os som de syndere, vi er, og viser os, at vi kommer hjælpeløst til kort. Skal vi så bare afskrive dem som uopnåelige? Var det Jesu hensigt med at udtale dem? Naturligvis ikke. Han beskriver bare i praktiske vendinger, hvordan Guds børn er; hvordan *han* er. Får han lov til det, vil han skabe et sådant liv i os ved Helligånden. Han er begyndt på det. Vi kan til stadighed prøve os selv med disse ord, så vi ikke tror, vi er kommet længere i livet med Gud, end vi er.

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 2:21

9 Matthæus 6:1-18

Ske din vilje som i himlen således også på jorden

Det er en stor opmuntring, at Jesus lærte os at bede denne bøn: at Guds vilje måtte ske på jorden. Hans vilje sker i Himmelen, og vi får lov til at bede om, at hans rige må komme således, at hans vilje også sker på jorden. Herren har al magt på jorden, men i denne tidsalder sker der mangt og meget, som ikke just kan siges at være Guds vilje, men som er et resultat af menneskets oprør imod Gud. Lad os tage Jesu undervisning om bøn til hjerte og bede i det skjulte, kort og konkret, i tillid til, at han som har opfordret os til at bede, også vil svare. Løsninger på alle jordens uløselige problemer ligger i, at Guds rige kommer, og hans vilje sker.

HUSKEVERS: Åbenbaringen 21:3-4

10 Matthæus 6:19-34

I kan ikke tjene både Gud og mammon

Jesus opfordrer os til at samle på den rigdom, der ikke forgår. Jordisk gods har ingen betydning i evighedens lys. Det er ikke en "svaghed" at være glad for penge og have lyst til at samle en formue, det er en dødsens farlig trussel mod vort åndelige liv. Hengivenhed til Gud kan ikke trives sammen med lyst til rigdom. Det er ikke et spørgsmål om, hvor *meget* vi har, for en fattig kan være mere pengelysten end en rig; det er hjertets indstilling til penge, Jesus taler om. Johannes siger, at den, der elsker jordisk gods, beviser derved, at han ikke har Faderens kærlighed! Sætter vi derimod Gud på førstepladsen, har vi den store velsignelse, at vi ikke behøver at bekymre os for nogen ting, men kan hvile i hans kærlighed.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 2:15-16.

11 Matthæus 7:1-14

Bed, så skal der gives jer

Jesu ord er ikke hårde, han viser os ganske enkelt, hvordan vi finder Faderens velsignelse, og hvordan vi undgår at blokere for den. Faderen ønsker at give, derfor siger Jesus: bed, søg, bank på - og han vil svare. Vi skal ikke gøre os fortjent til hans gaver; men hænger vi ved det, verden tilbyder, lukker vi selvfølgelig af for det, Faderen har. På samme måde har "hunde" og "svin" ikke sans for det hellige, og vi skal derfor ikke give dem det. Men vi skal behandle alle, som vi ønsker, de skal behandle os. Husker vi altid denne enkle og for en kristen indlysende regel i vor omgang med andre?

HUSKEVERS: Filipperbrevet 4:6-7.

12 Matthæus 7:15-29

På deres frugter skal I kende dem

Idet Jesus advarer imod de falske profeter, peger han på *hvordan de er*, som et vigtigt kendetegn. På "frugten" af deres liv mener han øjensynligt ikke undergerninger, som ikke beviser noget om deres forhold til Gud. De kunne gøre undere i Jesu navn uden dog at kende ham. Det alvorlige er, at de selv tror, at de kender ham (22). Paulus giver en liste over Åndens frugt, og den begynder med kærligheden. Lad os prøve os selv i lyset af Guds ord. Livets storme afslører, om vi bygger på klippen eller på sandet, om vi adlyder Gud konkret, eller bare hører hans ord uden at lade det styre vort liv.

HUSKEVERS: Galaterbrevet 5:22-23

13 Matthæus 8:1-17

Gå, det skal ske dig, som du troede

Den spedalske blev mødt med Jesu ord: "jeg vil, bliv ren!" Officeren oplevede også, at Jesus straks var parat til at følge med og helbrede hans tjener. Peters svigermor følte Jesu helbredende berøring, så snart han kom ind i huset; ingen, der samlede sig om ham den aften, gik skuffet bort, alle blev helbredt. Der er ingen uvilje hos Jesus til at helbrede og gøre godt. Når han ikke altid gør det, vi ønsker, er det fordi han har noget bedre. Citatet fra Esajas viser, at han tager på sig den byrde, han løfter fra os. Sygdom og al nød er en følge af synd (ikke nødvendigvis den lidendes). Han bar vor synd op på korsets træ; det "sværeste", han gør for os, er at tilgive os, for det kostede ham livet.

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 2:24

14 Matthæus 8:18-34

Mester, jeg vil følge dig, hvor du end går hen

Jesus var lige ved at gå i båden, da den skriftkloge kom med denne erklæring, og formentlig fulgte han alligevel ikke med; den anden discipel heller ikke. De undgik begge stormen på søen - undgik, eller gik glip af! For disciplene om bord var det en frygtindgydende oplevelse, men de havde dog Jesus med, og derfor kom de igennem den med et nyt kendskab til ham. Ganske vist udtrykte de det med et spørgsmål: "hvem er han ... ?" - men det er også på den måde, vi lærer ham at kende, for han er mere, end vi kan begribe. De, der vidste, hvem han var (tømreren) kendte ham slet ikke (Markus 6:3).

HUSKEVERS: Filipperbrevet 3:10.

15 Matthæus 9:1-17

Jeg er ikke kommet for at kalde retfærdige, men syndere

Den lamme fik sine synder tilgivet, og han blev helbredt som bevis på, at Jesu ord havde myndighed. Tolderen Matthæus fulgte kaldet til at følge Jesus og la-vede en stor fest, så også hans kollegaer og venner fik anledning til at møde hans nye Mester. Fari-sæerne kritiserede; de glædede sig ikke over, at syndere kom i kontakt med Jesus og fik hjælp; de bøjede sig ikke for kendsgerningerne om Jesus. Lad os passe på, at vi ikke bliver så "retfærdige" og så "raske", at vi ikke har brug for Jesus, eller at en kritisk ånd slukker glæden over, at syndere kommer til ham.

HUSKEVERS: 1. Timotheusbrev 1:15

16 Matthæus 9:18-38

Høsten er stor, men arbejderne er få

Synagogeforstanderen, kvinden med blødninger, de to blinde og den besatte er alle eksempler på dem, der fik hjælp af Jesus. Han vandrede omkring, prædikede evangeliet om Guds rige, og helbredte. Han ynkedes over folkeskarerne, men han kunne ikke "nå" at hjælpe dem alle. Han var fysisk begrænset, mens han var på jorden. Høsten var stor, men arbejderne få. Der er stadig brug for at bede høstens Herre om at sende arbejdere ud til sin høst. Jesus har fuldendt sin frelsergerning på jorden, og gennem sine disciple kalder han alle de "vanrøgtede" og "forkomne" til sig. Menighedens opgave er at gøre Jesu offerdød kendt i hele verden.

HUSKEVERS: Apostlenes Gerninger 1:8.

17 Matthæus 10:1-25

I skal hades af alle på grund af mit navn

Jesus sender sine disciple ud for at hjælpe flere af de "forkomne får" end han personligt kan nå, og han advarer dem mod det had, de vil møde i verden. Det bekræfter Johannes' ord, at hele verden ligger under for den Onde (Første Joh. 5:19). Jesu sande disciple vil møde samme behandling, som Jesus selv mødte. Verden forstår dem ikke, de har en anden ånd i sig. I det lunkne Vesten møder vi ikke modstanden på samme måde som vore nådesøskende i mange andre lande. Lad os holde ud i bøn for alle, der oplever forfølgelse i denne tid, at de må få nåde til at stå fast. Der er mange flere forfulgte kristne, end vi aner, og mange af dem lider martyrdøden.

HUSKEVERS: Åbenbaringen 2:10.

18 Matthæus 10:26-42

Tro ikke, at jeg er kommet for at bringe fred på jorden

Vi tænker ofte på Jesus som den, der har bragt os fred med Gud, og det er sandt. Men her taler han om det fjendskab, der vil opstå på jorden på grund af hans fredstilbud. De, der tager imod ham, vil få verdens fjendskab at mærke. Den Onde gør mennesker blinde for Guds kærlighed. Han er imod Gud, verden er imod Gud, vor gamle natur er imod Gud. Vi må ikke forbavses, hvis det at følge Jesus indebærer selvfornægtelse. Der foregår en kamp i den åndelige verden; Gud kan ikke tabe den, men kampen er ikke desto mindre en virkelighed. Vi må vælge at stå klart på Guds side nu; det er faktisk nemmere at bekende vor tro åbent end at skjule den af frygt for mennesker. Lad os også huske at bede for dem, hvem dette valg koster meget mere, end det koster os!

HUSKEVERS: Efeserbrevet 6:12-13

19 Matthæus 11:1-15

Salig er den, der ikke forarges på mig

Jesus virkede åbenbart ikke helt, som Johannes havde ventet, og han begyndte at tvivle på, om Jesus virkelig var Messias. Måske undrede han sig over, at Jesus ikke gjorde noget for at befri ham fra fængslet, eller befri landet fra romerne. Men han havde tillid til Jesus, således at han stillede sit spørgsmål direkte til ham, og han fik et svar, der styrkede hans tro. Først efter at hans sendebud var gået, talte Jesus om Johannes' storhed og kaldte ham bl.a. "Elias, som skulle komme". Vi ville måske have sendt dette budskab som opmuntring til Johannes, men Jesus vidste bedre. Han måtte holde ud i tro, for hans martyrdød nærmede sig. Det havde ikke hjulpet ham at høre, at *han* var noget særligt, men derimod at få bekræftet, hvem *Jesus* var!

HUSKEVERS: 2. Korinterbrev 5:7.

20 Matthæus 11:16-30

Ingen kender Faderen undtagen Sønnen

Johannes var asket og blev kritiseret for det; Jesus spiste og drak og det blev årsag til forargelse! De, der ikke *ville* tro, kunne altid fordømme budbringeren. De lod sig ikke overbevise af mægtige gerninger. Jesus takker sin himmelske Fader, at evangeliet er skjult for de vise og forstandige, men åbenbart for de umyndige (enfoldige). Det understreger, at ingen kan nå frem til at kende Gud ved egen granskning, men kun ved at Gud åbenbarer sig. Samtidig er indbydelsen i vers 28 til "alle". Er vi villige til at lære af Herren, åbenbarer han sig gerne for os.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 14:21

21 Matthæus 12:1-14

Barmhjertighed ønsker jeg, ikke slagtoffer

Farisæerne anklagede disciplene for at bryde sabbatten; Jesus mødte farisæernes kritik med Skriftens ord. To gange siger han til dem: "Har I ikke læst ...?". De havde nok læst, men de havde ikke forstået at anvende ordet, således som Jesus gjorde. De holdt sig til lovens bogstav, men de udlagde den uden Guds Ånds hjælp, derfor havde de glemt barmhjertigheden. Det er vigtigt, at vi holder fast ved Guds ord, men det er lige så vigtigt, at vi læser det under Helligåndens vejledning, så vi ikke, som farisæerne her, kommer til at bruge det i en ånd, der er ganske fremmed for Guds Ånd. Da det er ord fra Gud, må hans Ånd være med til at formidle det til os.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 16:13

22 Matthæus 12:15-30

Mon han er Davidssønnen?

Matthæus citerer som sædvanlig Det gamle Testamente for at vise, hvordan Jesus er opfyldelsen af profeternes ord. Han ser Jesu ønske om at undgå offentlig omtale forudsagt i Esajas 42:1-4 Den gængse forventning til Messias var, at han skulle være en national befrier, men det var ikke det, Jesus var kommet for. Folkeskarerne så Jesu gerninger og åbnede for den mulighed, at han var Davidssønnen, dvs. Messias. Men farisæerne havde afgjort på forhånd, at det var han *ikke*, derfor tolkede de hans gerninger som Satans værk. De var immune over for ethvert tegn, ethvert bevis. De vidste besked, og ingen kunne lære dem noget! Det er vigtigt, at vi ikke lukker af for hvad Gud måtte sige til os.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 5:10.

23 Matthæus 12:31-45

Et træ kendes på frugten

Træets frugt viser træets natur, hvad slags træ, det er. På samme måde afslører vi gennem vore ord, hvad der bor i os. Derfor er vore ord så væsentlige, at vi skal frikendes eller fordømmes ud fra vore ord; vi røber os gennem det, vi siger. Hvordan kan vi blive et "godt træ", så vi kan bære god frugt? Ved at få et nyt hjerte hos Jesus; han forvandler os indefra. Lad os ikke ligne manden, der for-bedrede sig, men ikke overgav sig til Jesus Kristus. Den onde fik den endelige sejr hos ham (43-45). Alvorens ord i dette afsnit (32,45) må have lov til at stå; men gør vi Jesus til vor Herre, behøver vi ikke at frygte en sådan skæbne.

HUSKEVERS: Romerbrevet 6:22

24 Matthæus 12:46 - 13:9

Noget faldt i god jord og gav udbytte

Jesus kalder disciplene sin familie, fordi de gjorde hans himmelske Faders vilje; båndene i den åndelige familie er stærkere end i den kødelige. Med lignelsen om sædemanden beskriver Jesus, hvorledes hans ord falder mange forskellige steder i folkeskaren. Nogle er bare nysgerrige, ukoncentreret, de følger bare med; men nogle - som disciplene - tager ordet til sig af hele deres hjerte. Hvordan lytter vi til Guds ords forkyndelse? Har vi forberedt vort hjerte til at tage imod den gode sæd? Får den lov at fæste rod? Værner vi om den bagefter, så den ikke bliver kvalt af alt muligt andet? Resultatet af ordets forkyndelse er ikke kun forkynderens ansvar!

HUSKEVERS: Jakobsbrevet 1:21-22

25 Matthæus 13:10-23

Salige er jeres øjne, fordi de ser

Det er et privilegium at kunne se og høre åndeligt. Hvis vi har fået disse evner, må vi bruge dem; så får vi givet endnu mere åndelig indsigt og forståelse. Med andre ord, vi lærer Gud bedre at kende. Jøderne kunne ifølge Esajas hverken høre eller se; de havde selv lukket af for nyt fra Gud, så det, de havde fået, havde mistet sin værdi; det var dødt, løsrevet som det var fra dets guddommelige oprindelse. Det er vigtigt, at vi bevarer en modtagelig ånd over for Herren og ikke stivner i forudfattede meninger. Hver dag har vi mulighed for at se mere lys i Guds ord, at høre Herrens røst på ny. Vi er salige, om vi bevarer denne levende forventning.

HUSKEVERS: Salme 119:18.

26 Matthæus 13:24-43

Den gode sæd er Rigets børn

Ukrudtet (den Ondes børn) får lov at forblive blandt hveden (Rigets børn) indtil høsten. Det har Menneskesønnen, der har sået den gode sæd (Rigets børn), bestemt. Det er af hensyn til hveden, at de ikke bliver rykket op, så snart de afsløres som ukrudt (29). Måske kan vi lære heraf, at i denne verden vil der altid være ukrudt blandet med hveden, og at det tjener et formål, ellers fjernede Herren det med det samme. Han har tålmodighed til at vente på høstens tid for den endelige adskillelse, og det må vi også; vi må ikke tro, at vi kan skabe rene menigheder. Men på høstens tid er ingen forveksling længere mulig.

HUSKEVERS: Åbenbaringen 22:11-12

27 Matthæus 13:44-58

Hvorfra har han denne visdom?

Lignelserne om skatten og perlen ligner hinanden; repræsenterer skatten og perlen Jesus, eller menigheden? Det er der delte meninger om. På den ene side kan vi ikke siges at have "købt" Jesus, men Paulus taler dog om at have lidt tab på alt for at få Kristus i eje (Fil. 3:8). På den anden side er det visse sandt, at Jesus har købt os med sit dyrebare blod (Joh. 5:9). Vi behøver måske ikke at vælge mellem disse fortolkninger; lad os lære, hvad vi kan, af begge. Jesu ord, deriblandt hans lignelser, er ufatteligt rige, så vi skal ikke begrænse deres betydning til vor begrænsede fatteevne. Hans bysbørn kunne ikke godkende ham, netop fordi de ikke kunne forklare, hvordan han havde fået sin visdom og sin kraft til at gøre mægtige gerninger. Lad os ikke kræve at forstå Jesus på menneskelig vis, for han er jo guddommelig.

HUSKEVERS: 1. Korinterbrev 1:30.

28 Matthæus 14:1-21

De behøver ikke at gå

Da Jesus hørte, at Herodes havde henrettet Johannes Døber, drog han bort til et øde sted med sine disciple. Han har nok følt trang til at være alene efter budskabet om hans trofaste banebryders voldsomme død. Men skarerne opdagede det og ankom til stedet først. De kom aldrig forgæves til Jesus. Han ynkedes over dem, han helbredte deres syge, og han forkyndte evangeliet for dem. Da det blev aften, ville disciplene sende dem bort, så de kunne købe aftensmad, men Jesus ville selv bispise dem. Han kunne mætte dem på alle områder. Vi har ikke nødig at gå bort fra ham og søge tilfredsstillelse andre steder, for han er livets brød!

HUSKEVERS: Salme 16:11

29 Matthæus 14:22-36

Herre, er det dig, så befal mig at komme ud til dig

Disciplene befandt sig alene på den oprørte sø. Time efter time gennem den mørke nat kæmpede de med bølgerne og sled sig frem imod vinden. I den tidlige morgen kom Jesus gående hen imod dem på søen. Efter hans ord havde stilnet deres frygt, kom Peter med dette ønske. Han vovede sig ikke dumdrigtigt ud, men ventede på Herrens befaling: "Kom!" Hvis Jesus kaldte ham, kunne det lade sig gøre, ellers ikke. Det er altafgørende, hvis vi skal kaste os ud i noget umuligt, at Herren kalder os dertil. Så længe Peter så på Herren, gik det godt, men så snart stormen fik hans opmærksomhed, gik det galt. Alligevel blev hans instinktive råb om hjælp besvaret øjeblikkeligt.

HUSKEVERS: 1. Tessalonikbrev 5:24

30 Matthæus 15:1-20

Det, som kommer ud af munden, .. gør et menneske urent

Farisæerne holdt de gamles overlevering, men de overtrådte Guds lov. Traditionen var blevet dem vigtigere end de ti bud. De havde tabt det egentlige formål - at behage Gud - af syne. Den rituelle håndvaskning er nok ikke det, vi går for højt op i; men vi har alle traditioner, og det er vigtigt at prøve dem en gang imellem i lyset af Guds ord for at se, om de virkelig udspringer derfra. Er vor gudsyndelse kun en ydre ting, eller en hjertesag? Er vi, hvad vi gerne vil have, at mennesker skal tro om os? Jesus understreger, at vore ord er uhyre afslørende. De røber, hvad der bor i vore hjerter. Vi kan undertiden forfærdes over, hvad vi kan komme til at sige i et stresset øjeblik. Vi er endnu ikke blevet Kristus lig, for han forløb sig aldrig; der boede intet ondt i ham.

HUSKEVERS: Jakobsbrevet 1:26.

31 Matthæus 15:21-39

Din tro er stor. Det skal ske dig, som du vil

Den kana'anæiske kvinde var en velkommen modsætning til de religiøse ledere i Guds folk. Hun accepterede, at hun var "udenfor" og intet krav havde på Jesus, og dog holdt hun fast på sin bøn. Hun var overbevist om, at bare "smuler" fra Jesus var tilstrækkelige til at helbrede hendes datter. Hun fik, som hun havde tro til. Jesus helbredte mange i folkeskarerne: gav dem førlighed, gjorde dem seende, gav dem talens brug tilbage. Han ynkedes over dem og bispiste dem. Alt dette gjorde han for dem som tegn på, hvad han gerne ville gøre for dem åndeligt. Lad os komme til ham med vore behov i tro til, at han formår alt, og han ved, hvad vi mest af alt har brug for.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 11:6.

32 Matthæus 16:1-12

En ond og utro slægt kræver tegn

Jesus afslog at vise farisæerne og saddukæerne et tegn fra himlen. Der var tegn nok, hvis de forstod at tolke dem, men den åndelige sfære var uden for deres rækkevidde. Jonastegnet hentydede til Jesu død og begravelse. Hos disciplene forventede Jesus en bedre forståelse; de var tunghemmede, men til sidst forstod de, at det var farisæernes og saddukæernes lære, Jesus advarede dem imod. Deres respektive læresætninger havde ikke meget til fælles, men disciplene skulle vogte sig for begge dele. Måske havde advarslen netop her også tilknytning til, at de krævede tegn. I Lukas 12:1 står deres "surdej" forklaret rent ud som deres hykleri.

HUSKEVERS: Matthæus 23:2-3

33 Matthæus 16:13-28

Du er Kristus, den levende Guds Søn

Gud havde åbenbaret for Peter, hvem Jesus var. Uden den guddommelige åbenbaring, havde Peter aldrig fundet frem til det. Men når Jesus begynder at fortælle om sine kommende lidelser, lukker Peter af. Det passer ikke med hans forestillinger om Messias' liv og gerning. Derfor forsøger han at få Jesus fra disse tanker, men derved går han Satans ærindel! Hvad der gjaldt for Jesus, gælder for hans disciple. Jesus bragte sig selv som sonoffer på korset for vor synd. Hvis vi vil følge ham, må vi også gå korsets vej, som betyder at fornægte os selv. Hvis vi vil frelse vort liv, må vi ikke værne om det, men være villige til at miste det for hans skyld. Han må være i centrum; han må være Herren og Mesteren.

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 2:21

34 Matthæus 17:1-13

Det er min elskede Søn

Oppe på bjerget strålede Jesu skjulte herlighed pludselig frem. Moses og Elias talte med ham, og ifølge Lukas 9:31 talte de om hans udgang (død) i Jerusalem. Gud, som havde udfriet sit folk fra Egypten under Moses, ville frelse dem fra synd ved Jesu stedfortrædende død; Gud, som havde taget Elias til sig i stormvejret, ville opvække sin Søn fra døden og løfte ham op til sig. De talte om dette værk, der skulle gøres, men Peter ønskede, de alle måtte blive der på bjerget i herligheden. Gud brød ind for at sætte Jesus i centrum - det var ham, og ham alene, synet drejede sig om. Hør ham! Igen må Peter og de andre lære, at Jesu vej gik gennem lidelser og død.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 3:1-2

35 Matthæus 17:14-27

Fordi I har så lille en tro

De andre disciple var kommet til kort, mens Jesus havde været på bjerget med de tre disciple. De havde forgæves forsøgt at helbrede den månesyge dreng, selv om Jesus ved en anden lejlighed havde givet dem magt til sådanne gerninger (10:1). Da de spurgte om grunden dertil, svarede han, at de havde så lille en tro. Jesu kraft virkede ikke automatisk gennem dem, men var afhængig af deres tro, som var udtryk for deres personlige forhold til Jesus. Der var intet "magisk" ved deres tidlige erfaringer om at helbrede syge. En levende tro på Herren er nøglen til et liv i tjeneste for ham. Er mangel på tro årsag til, at der er så lidt frugt i vore liv? Vores tro skal selvfølgelig altid underordnes Guds suveræne vilje, så vi er med til at tjene den, og ikke vore egne ønsker.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 11:5-6.

36 Matthæus 18:1-20

Se til, at I ikke ringeagter en af disse små

Den, der ønsker at blive anerkendt som den største i Himmeriget, er det i hvert fald ikke. Man skal blive som et barn for overhovedet at komme ind. Sand ydmyghed (ikke falsk beskedenhed) kendetegner "de store" i Himmeriget; de har glemt sig selv. Faderens kærlighed og frelsesvilje omfavner netop de små. De drastiske forholdsregler, Jesus anbefaler os, for at vi ikke skal miste livet, under-streger, at helvedes ild er en frygtelig mulighed. Vi kan ikke frelse os selv fra den, kun Jesus kan gøre det, men vi kan hindre ham deri. Hvor meget bedre at indvie vore øjne og hænder og fødder til ham!

HUSKEVERS: Lukasevangeliets 9:48.

37 Matthæus 18:21-35

Burde du så ikke også forbarme dig?

Peter ville have en grænse for den tilgivelse, der kunne forlanges af ham. Han syntes, han strakte sig langt: op til syv gange; men Jesus siger, at der ikke er nogen grænse, og det af gode grunde. Har vi modtaget Guds grænseløse tilgivelse, hvordan kan vi så være karrige mod andre? Tænk hvis Gud skulle sætte grænser og sige "Nej! nu er det nok!" da vi kom endnu engang og bad om tilgivelse. Selv om vor bror vitterlig har gjort os ondt, skal vi tilgive ham, og det af hjertet! Det kan vi kun gøre i kraft af Jesu iboende Ånd og i en dyb erkendelse af, *hvor* meget vi selv har fået tilgivet og fortsat trænger til tilgivelse. Vi har absolut ingen ret til at bære nag mod nogen.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 4:32

38 Matthæus 19:1-15

De to skal blive ét kød

Jesus undgår fælden i farisæernes spørgsmål ved at vise tilbage til ægteskabets oprindelse, nemlig, at Gud skabte dem som mand og kvinde; det er det tætteste familieforhold, endnu tættere end det mellem forældre og børn. Gud har føjet dem sammen som ét kød, derfor sømmer det sig ikke for mennesker at skille dem ad. Farisæerne var ikke tilfredse; hvad med Mose lov om skilsmisse? Den var ikke Guds oprindelige hensigt, forklarer Jesus, men en tilladelse som menneskers hårdhertighed kunne gøre nødvendig. Selv disciplene synes, at det var hårde betingelser at være så bundet af ægteskabets bånd! Men hvor kærligheden råder, er den indbyrdes forpligtelse ikke et snærende bånd, som man ønsker sig fri for, men en glæde, som man trives i.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 5:28-30.

39 Matthæus 19:16-30

For Gud er alting muligt

Jesus fortalte den unge mand, at han skulle holde budene for at få evigt liv. Han føjede ikke til, at det kunne han ikke, for den unge mand mente, at han havde gjort det, og dog mærkede han instinktivt, at han manglede noget. Jesus afslørede for ham, hvad det var, og da det gik op for ham, at han ikke magtede at gøre sig fri af sit "meget gods" for at få evigt liv, gik han bedrøvet bort. Som det var umuligt for ham, er det umuligt for enhver af os at frigøre os fra det, der binder os til denne jord med døden som det uundgåelige punktum. Men for Gud er alting muligt!

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 5:11

40 Matthæus 20:1-19

Er dit øje ondt, fordi jeg er god?

De første fik den løn, de havde fortjent og havde aftalt med arbejdsgiveren. De sidste fik den samme løn: den havde de ikke fortjent, men de fik den alene på grund af vingårdsejerens rundhåndethed. De første følte, at det var uretfærdigt, og vi forstår dem. Men kan menneskelig "retfærdighed" gælde i Guds rige? Får vi ikke alle over fortjeneste? Er det rigtigt at tjene Gud på en beregnende måde, dvs. med henblik på lønnen? De førstes utilfredshed afslører en forkert indstilling; de burde have glædet sig over, at vingårdsejeren var så god imod de sidste, at de også fik en dagløn, selv om de var kommet sent i gang. Jesu kommentar er, at mange af de første skal blive de sidste, og omvendt.

HUSKEVERS: Romerbrevet 9:14-15

41 Matthæus 20:20-34

For selv at tjene og give sit liv som løsesum

Hvor lidt disciplene endnu lignede deres Mester! De ønskede alle at få anerkendelse og de vigtigste poster i Guds rige (derfor var de 10 vrede på de 2 brødre). Jesus advarede Jakob og Johannes, hvad det ville koste at være ham så nær, og de forsikrede letsindigt, at det kunne de klare. Det ville de så få lov til, men de høje ærefulde stillinger, de efterstræbte, kunne han ikke love dem. Deres ånd passede slet ikke dertil endnu. Jesus må igen fortælle dem alle, at de store i Guds rige er helt anderledes end verdens store. Han er deres eksempel. Han, Mesteren, lader sig ikke tjene, men tjener selv; han er kommet for at give sit liv som løsesum for mange.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 12:24

42 Matthæus 21:1-17

Mit hus skal kaldes et bedehus

Matthæus citerer her 4 gange fra G.T. for at påpege, hvordan begivenhederne omkring Jesus opfylder de gamle profetier om Messias. Indtoget i Jerusalem var en sådan begivenhed, hvor han blev hyldet som Davids Søn af pilgrimsskarerne. Tempelrensningen var en dristig handling; der må have været noget ved Jesus, der forhindrede tempelvagten i at gribe ind; eller måske frygtede de skarerne, som hyldede ham som Messias. Hans Faders hus skulle være et bedehus, hvor mennesker kunne møde Gud, og ikke en røverkule. I retfærdig harme jog han de handlende ud og modtog i stedet de blinde og lamme. Lad os huske, at bøn er en af menighedens hovedopgaver.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 6:18.

43 Matthæus 21:18-32

Hvis I har tro og ikke tvivler

Jesus benytter episoden med figentræet til at vise, hvor virkningsfuld troens bøn kan være. Nøglen til løftet i vers 22 er tro. Men for at kunne bede i tro, må vi have en overbevisning om, at det, vi beder om, er Herrens vilje. Det forudsætter en konstant vandrings i Ånden i samfund med Gud. Vi vil alligevel ofte føle det nødvendigt at tilføje til vor bøn: "hvis det er din vilje"; men lad os stræbe efter at kunne bede konkret, så vor bøn ikke er veg og intetsigende. De religiøse ledere skulle have forstået, at Jesus var sendt fra Gud, men de havde ingen kontakt med Gud og lod sig ikke overbevise. De lignede den første søn, som ikke gjorde faderens vilje; syndere, der omvendte sig, lignede den anden søn.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 5:14-15

44 Matthæus 21:33-46

Men vinbønderne greb hans folk

Vingården repræsenterer tydeligvis Israel, og vinbønderne dets ledere. De havde gang på gang stået Guds tjenere, profeterne, imod, og om nogle få dage ville de slå hans søn ihjel. De havde tilranet sig herredømmet over Guds folk og styrede det uden kendskab til Guds vilje. Kirkehistorien har mangfoldige eksempler på, at det samme har gentaget sig i Guds åndelige folk, menigheden. Mennesker har gang på gang vist en tilbøjelighed til at tage herredømmet over den fra Kristus Jesus, og de har bekæmpet Guds tjenere i den tro, at de tjente Gud. Vi må vogte os for at bygge på andet end Hovedhjørnesteinen, Kristus Jesus selv, i vores menigheds liv.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 1:22

45 Matthæus 22:1-22

Mange er kaldet, men få er udvalgt

De indbudte, der ikke ville komme til brylluppet, repræsenterer i første omgang jøderne, hvis by Jerusalem blev ødelagt af romerne i år 70. Derefter gik indbydelsen til hedningerne, Guds nye folk (se f.eks. Ef 2:11-13). Episoden med manden, der manglede bryllupsklædningen, illustrerer formentlig noget andet: iblandt dem, der til syneladende har modtaget evangeliet, kan der være nogle, der ikke er ægte. Deres liv afslører dem. Evangeliet tilbydes alle, men kun få, "de udvalgte", tager imod det. Det skal ikke forstås sådan, at andre ikke har mulighed for at være iblandt de udvalgte, for i så fald var evangeliets tilbud falsk. Lad os takke Gud, hvis vi er iblandt de udvalgte; det skyldes hans nåde alene.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 1:4-6.

46 Matthæus 22:23-46

Han er ikke Gud for døde, men for levende

Jesu fjender ville stille fælder for ham ved deres spørgsmål; han ikke blot undgik fælderne, men lærte dem - og os - positivt. Han besvarede saddukæernes hypotetiske problem, og derefter benyttede han lejligheden til at lære dem om opstandelsen, som de ikke troede på, ud fra Mosebøgerne, som de anerkendte som Guds ord. Hans ord er meget interessante, da de berører et emne, vi ved meget lidt om; men de synes klart at betyde, at Abraham, Isak og Jakob er levende på nuværende tidspunkt og ikke først vil blive det ved en opstandelse i fremtiden. Farisæernes spørgsmål benyttede Jesus til at opsummere hele loven i de to enkelte bud: kærlighed til Herren som det vigtigste af alt, og derefter kærlighed til vor næste. Så blev det Jesu tur til at spørge, og ingen kunne svare ham.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 11:25-26.

47 Matthæus 23:1-22

Den, der ydmyger sig selv, skal ophøjes

Vi må læse dette afsnit som en advarsel og en skræk for at ligne farisæerne. Det ligger jo heller ikke langt fra vor gamle natur at gøre ting for at få anerkendelse af andre. Det uhyggelige er, at de skriftkloge og farisæerne var eksperter i Mose lov og var folkets lærere; de soled sig i den anerkendelse, deres stilling i samfundet gav dem. Men Jesu bedømmelse af dem var, at de var hyklere. Vi må ikke blot kende Guds ord, men adlyde det og lade dets Ånd beherske vore meninger og levevis. Jesus advarer sine disciple imod at ville være "store". Guds største tjenere er ydmyge af hjertet. De følger i deres Mesters spor (Fil. 2:3-8).

HUSKEVERS: Filipperbrevet 2:5

48 Matthæus 23:23-39

Hvor ofte ville jeg ikke samle dine børn ... men I ville ikke

Jesu ord mod farisæerne og de skriftkloge lyder hårde, men som folkets ledere bar de et frygteligt ansvar, og bag ved de hårde ord var Jesu bankende hjerte. Det kommer til udtryk i vers 37, hvor Jesus sukker over Jerusalem, der dræber dem, Gud sender til dem, i stedet for at lade sig frelse. Bare nogle ville høre advarslen og omvende sig, før det var for sent! Det er grunden til de skarpe ord, et forsøg på at vække fra selvbedrag til selverkendelse. Jesus ønsker os alt godt, han ville gerne velsigne os, men faren er, at vi ikke altid forstår, at hans vilje er god. Vi må vogte os for en indstilling, hvor Jesus må sige til os: jeg ville gerne ... men du ville ikke!

HUSKEVERS: Ezekiel 33:11

49 Matthæus 24:1-21

Men den, der holder ud til enden, skal frelses

Jesus forudsiger templets ødelæggelse, og i den forbindelse ikke blot Jerusalems ødelæggelse, som fandt sted i år 70, men også begivenheder, der vil ske på længere sigt op til verdens ende. Det er som om den ene katastrofe er en miniatureudgave af den anden, så de ikke er til at skille ud fra hinanden. Der skal være krig, hungersnød og jordskælv; forfølgelse af de kristne (9), og som en endnu større fare, de skal tage sig i agt for: forførelse (4,5,11). Lovløsheden vil føre til lunkenhed. Det er et dystert billede. Men nogle holder ud indtil enden, og det er formentlig disse, der er med til at sprede evangeliet over hele jorden. Er vi med i dette vigtige arbejde?

HUSKEVERS: Åbenbaringen 3:10-11

50 Matthæus 24:22-35

Men mine ord skal aldrig forgå

Jesus advarer flere gange imod de falske Messias'er, der vil komme og gøre store tegn og undere, så der er fare for at selv de udvalgte kan blive bedraget. Mirakler er ingen bevis på, at det er Gud, der virker. Derfor må vi være på vagt og bedømme om de undere, der gøres, fører mennesker til en levende tro på Jesus Kristus som Frelser og Herre, eller om de bare er sensationelle. Tro uden tegn er ofte sundere. Men tager vi Jesu advarsel alvorligt, vil vi ikke så nemt blive bedraget. Når han endelig kommer, vil der ikke være nogen tvivl (27). Himmelen og jorden skal forgå, men ikke Jesu ord; derfor lad os give nøje agt på dem. De vil lede os igennem alt, hvad der kommer, og stå fast, når alt andet vakler.

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 1:24-25

51 Matthæus 24:36-51

Derfor skal I også være rede

Nu skildrer Jesus tilstanden, umiddelbart før han kommer igen. Dagliglivet fortsætter som sædvanlig, og pludselig er han der uden varsel, en stor overraskelse. Han har omtalt en del tegn, der sker, før han kommer; men disse vers gør det klart, at vi ikke i vore tanker kan udsætte Jesu komme, indtil visse ting er sket; de er også sket og sker i dag. Vi kan have en levende forventning om hans genkomst i dag, for han kan komme når som helst. Lad os derfor våge og være rede til at møde ham med glæde.

HUSKEVERS: Åbenbaringen 22:12

52 Matthæus 25:1-30

Godt, du gode og tro tjener

Der er fælles træk i disse to lignelser. De ti brudepiger havde samme hensigt - at møde brudgommen. Først da han kom, skete den store adskillelse, og kun de fem kloge kom ind i bryllupssalen. Ligeledes med tjenerne; de tjente samme herre og fik alle talenter betroet. Men da herren kom, afsløredes den store forskel. Tjenerne med de fem og to talenter fik samme ros; det var ikke det, at den tredje kun havde fået én talent, der skilte ham ud, men at han ikke havde tjent med den, han havde. Lad os derfor tage advarslen til os, så vi ligner de fem kloge brudepiger, og de tjenerne, der fik ros. Det er nu, vi skal gøre os rede og udnytte de betroede gaver, vi har fået.

HUSKEVERS: 2. Petersbrev 3:14

53 Matthæus 25:31-46

Herre, hvornår så vi dig sulten eller tørstig ...

Først ved dommen sker den skæbnesvangre adskillelse mellem fårene og bukkene. Det er Kongen selv, der foretager den, og han gør det på baggrund af deres barmhjertige handlinger. "Fårene" vinder deres plads i riget på grund af det gode, de har gjort, og som de ikke selv har lagt mærke til. Bukkene mister deres, fordi de har undladt at gøre disse gode gerninger, ikke fordi de har gjort forfærdelige ting, og de er ligeså uvidende om deres forsømmelser. Det er tankevækkende og alvorligt. Kun ved at gøre det gode, viser vi os som Guds børn. Vi er ikke frelst ved vore gerninger, men vore gerninger vil vise, om vi er frelst.

HUSKEVERS: Jakobsbrevet 2:13

54 Matthæus 26:1-25

Hun har gjort en god gerning mod mig

Jesus fortæller disciplene, at om to dage skal han korsfæstes; hans fjender lægger planer, og Judas aftaler med dem. Midt i denne dystre scene kommer kvinden (Maria, Joh. 12:3) med sin alabastkrukke kostbar olie og hælder den over hans hoved. Disciplene, med Judas i spidsen, vredes over denne ødselhed. Men for Jesus var det en god gerning. Her var en, der viste, at intet var for godt til ham, intet var spildt, der blev givet ham. Måske har hun alene på dette tidspunkt forstået, at han skulle dø for hende og alle syndere, og derfor var hendes handling fuld af betydning, en beredelse til hans begravelse. Hun havde jo siddet ved hans fødder og hørt på hans ord.

HUSKEVERS: Lukasevangeliet 10:39,42

55 Matthæus 26:26-46

Dog, ikke som jeg vil, men som du vil

Indstiftelsen af nadveren skete den nat, Jesus blev forrådt! Han vidste, hvad der ventede ham, og han var fast besluttet på at lægge sit liv ned og udgyde sit blod for mange. Peter troede ikke, han kunne svigte, men Jesus vidste bedre; Peter ville fornægte ham om få timer. Hele Jesu jordiske liv havde haft denne nat og dette bæger som mål, og dog beder han om, at det måtte gå ham forbi, hvis det var muligt. Vi kan ikke sige, at Jesus selv var ved at svigte, men alligevel var det ingen ringe kamp, han måtte udkæmpe i Getsemane for til sidst at sige: din vilje ske! Vor forløsning var dyrt købt; vi vil aldrig fatte den pris, Jesus måtte betale.

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 1:18-19.

56 Matthæus 26:47-75

For at profeternes skrifter skal opfyldes

Denne forfærdelige nat var ingen tilfældighed. Den opfyldte Skriftens ord. Ini-tiativet var ikke smuttet ud af Guds hænder! Tværtimod havde Jesus forud talt om disse begivenheder. Peters fornægtelse kom bag på Peter på trods af Jesu advarsel, men Jesus havde fortalt ham, at det ville ske (34). Jesus havde vundet sejren i Getsemane, nu behersker han situationen. Disciplene flygter i panik, Peters forsøg på at følge med Jesus ender i fortvivlelse; rådet er febrilsk optaget af at finde falske vidnesbyrd; skaren håner og slår; midt i virvaret står Jesus med sit øje på målet, vis på, at efter sin stedfortrædende død vil han komme igen i herlighed (64).

HUSKEVERS: 1. Korinterbrev 15:3

57 Matthæus 27:1-26

Hvad ondt har han da gjort?

Til dette spørgsmål, som Pilatus stillede, kunne ingen svare med et eneste eksempel på synd i Jesu liv. Judas var klar over, at han havde forrådt uskyldigt blod (4); Pilatus vidste, han dømte en uskyldig mand (24); hans hustru kaldte ham "denne retfærdige mand" (19). Jesus blev ikke dømt til døden for sin egen synd, men for vores! Frivilligt var han kommet til jorden, frivilligt havde han overgivet sig, og frivilligt lod han sig dømmes som en forbryder. Det var Guds dom over synd, han modtog, han, den skyldfri. Det var formålet med hans liv på jorden, at give det som løsesum for syndere.

HUSKEVERS: 2. Korinterbrev 5:21

58 Matthæus 27:27-44

Frels dig selv, hvis du er Guds Søn

Han blev knust for vor brødes skyld, skriver Esajas (53): han blev plaget og mishandlet, men han valgte ikke at frelse sig selv, men os. Når vi læser disse vers om de romerske soldaters brutale og ydmygende behandling af Jesus, der endte med korsfæstelsen, må vi bøje os dybt ved tanken om, at det var for vor skyld. Hvor meget må han dog ikke elske os! Han kunne være kommet ned fra korset, han kunne have fået mere end 12 legioner engle på et øjeblik og hævnnet sig på sine fjender. Men han undlod at gøre det, han lod dem håne og spotte sig. Han valgte at ofre sig selv for verdens synd og blive vor Frelser.

HUSKEVERS: 1. Timotheusbrev 1:14-15

59 Matthæus 27:45-66

De sikrede graven med vagter og ... segl på stenen

Jesus drak Guds vredes bæger til fulde; han havde taget verdens synd på sig, og derfor måtte Gud forlade ham. Det var det, der tvang det hjerteskræende skrig fra hans læber; alt andet havde han båret stille. Ved hans død flængedes for-hænget i templet, symbolet på, at han havde åbnet vejen ind til Gud. Når vi læser om den fantastiske begivenhed i 52-53, vil vi gerne vide mere om disse opstandne hellige. Men Skriften tilfredsstiller ikke vor nysgerrighed; episoden er blot nævnt i al enkelhed i forbindelse med Jesu død, sikkert for at under-strege, at dødens magt nu var brudt. De satte vagt ved Jesu grav, men det ville vise sig umuligt at holde ham indespærret der!

HUSKEVERS: Apostlenes Gerninger 2:23-24

60 Matthæus 28

Han er ikke her; han er opstået

Englen væltede stenen bort, men graven var allerede tom. Intet kunne holde den opstandne Jesus inde. Kvinderne fik denne overvældende nyhed at vide, da de kom til graven: "han er opstået, som han har sagt". Jesus havde sagt det, men disciplene havde ikke hørt det. Ingen af dem ventede det. Ypperstepræs-terne spredte deres løgne-historie for at forklare Jesu legemes forsvinden. Men intet var fjernere fra disciplenes sind end at lade som om, Jesus var opstået. De blev dog overbevist om, at han var det, da de så ham med egne øjne og modtog hans befaling om at fortsætte den gerning, han havde begyndt.

HUSKEVERS: Åbenbaringen 1:5